

МОЯТА ПРЕДСТАВА ЗА ПРАВОСЪДИЕ

Правосъдие – пътят към справедливостта. Справедливите решения се взимат въз основа на знания и определени морални ценности. Но както моралът е съвкупност от неписани закони, така правосъдието разписва справедливостта, чрез законите си. Откакто човечеството съществува, има противоречия, както между личности, така и между общности, държави и народи. С годините станахме свидетели на сблъсъка между държавата и правото, което в съвременния свят се решава от съда, защото в йерархията на ценностите, правото седи по-високо от държавата. Още в древността правосъдието е съществувало, като е защитавало невинния от виновния, макар и да не са съществували права, закони и правосъдна система. Неслучайно древното човечество е вярвало в богинята, която днес я виждаме изобразена в съда – Темида. Неслучайно има превръзка на очите, везни в ръце и меч. Те символизират безпристрастието, справедливост и санкциите, които трябва да бъдат наложени, както е редно.

Правосъдната система днес показва изкривената представа за справедливост и истина. Има доста случаи, в които, за съжаление, виновният е невинен, по презумпция. Вината, като субективно отношение на дееца към извършеното от него деяние, не може да бъде доказана. В такъв случай, няма наличие на правонарушение, следователно няма юридическа отговорност, която лицето да понесе.

Свидетели сме на стотици примери за извършено правонарушение, било то убийство, насилие, кражба или друго виновно извършено деяние, което застрашава нас и хората около нас. В такива случаи, много често, принципите на наказателното право, остават думи на хартия, които не се прилагат на практика. Чрез телевизията и социалните мрежи се придава важност на тези извършени престъпления, но не се прилага нужната, съобразно закона санкция.

Всичко това, което ни заобикаля и се случва е под вниманието на определени, субективно, от всяка държава закони, които ние, като граждани, сме длъжни да спазваме. Всяко наше действие или бездействие, в зависимост от степента на застрашаване на населението и обкръжаващата ни среда, може да доведе до съответната санкция, определена от закона и прилагана чрез императивния метод. Той бива използван по-често, за разлика от диспозитивния, защото държавата, по този начин, показва, че тежестта на

санкцията, зависи от тежестта на престъплението. Ако Наказателният кодекс започне да действа по предназначение, то целта и същността на наказателното право ще бъдат постигнати, а именно да предупреждава и превъзпитава дееца, а не да му отмъщава психически или физически. В момента, в който това започне да се случва в България, доверието между народа и държавата ще доведе до справедливост, спокоен живот по улиците и домовете ни. Докато не се случи това, ще продължава да се покачва процента на емиграцията в у нас и то от по-младата част от населението, което само по себе си е голям проблем, свързан с развитието и бъдещето на нашата родина.

Въпреки липсата на сравнително богат житейски опит, съм ставала свидетел на несправедливост към хора, които се разхождат по улиците, оставени свободно, от държавата, безнаказани и загубили всякакво чувство за вина и страх от това да бъдат подложени под юридическа отговорност. Според мен, когато един човек е загубил страх от закона и последствията след извършеното от него престъпление, можем да си направим извод за действието и изпълнението на правните норми от правосъдната система. Деецът започва да нарушава и да не спазва задълженията си като гражданин на България, а именно точното и ясно изпълнение на Конституцията на България. Такива хора, в днешно време, все повече са извън рамките на допустимото от държавата и наказателното право. В такъв случай, те са в противоречие със законите, но правосъдната система ги прикрива умело. Веднага се сблъскваме с темата за несправедливостта и това, че другите, невинни и спазващи реда и Конституцията хора, страдат и търпят на свой гръб, отношението на държавата към виновните.

Идва и другата страна на монетата, когато наказанието е по-тежко и несъответства на тежестта на нарушението, отново стигаме до извода, че справедливостта се нарушава. Отгук всъщност идва и идеята на много европейски държави, включително и България, да се откажат от смъртното наказание. От хиляди присъди, една да е грешна – ще е отнета най-висшата ценност – човешкият живот. Това би било крах, не само за закона, не само за неговите изпълнители, но тогава и справедливостта ще остане просто на хартия.

Много хора са с грешната представа че свободата и демокрацията могат лесно да се превърнат в свободия и беззаконие. Както казва Монтескьо „Свобода е да правиш всичко, което законът позволява (или не позволява).“.

За да бъде предпазено обществото, е важно законите да бъдат изпълнявани такива каквито са. Понятието за наказание не е самоцел на държавата, а дълбоко заложено, като идеята му е да предпази членовете на обществото, като превъзпита децата, но и покаже на другите, че срещу всяко погазване на закона, ще има санкция. Справедливостта, от гледна точка на потърпевшия и неговата болка е субективна, но законът е този, който изважда и премахва закостенялото през вековете наказание „зъб за зъб, око за око“.

Вероника Павлова Префуклийска

Област: София-град

Община: Столична

Населено място: София

Училище: Национална финансово-стопанска гимназия

Клас: 11г